

endvidere, om Omsætningens Genstand er Varer eller Penge. Visse Virksomheder, der ligger paa Grænsen af den egentlige Omsætningsvirksomhed — nemlig Forlagsvirksomhed, Apoteksdrift og Beværtning — har man ment at maatte anføre udtrykkelig. Da Kommisionshandelen ikke i streng juridisk Forstand gaar ud paa „at afhænde dertil indkøbte Varer“, har denne Virksomhed ogsaa maattet nævnes udtrykkelig. Derimod er der ingen Anledning til at medtage Mægler- eller Agenturvirksomheden, da de derunder indgaaede Køb ikke ske i Mæglerens eller Agentens Navn og derfor ere uden bindende Virkning for dem personlig.

Dernæst medtages den Omsætningsvirksomheden nærmest staaende Produktionsvirksomhed: Haandværk og Fabriksdrift. For disse Produktionsvirksomheders Vedkommende kan der ikke være Tvivl om, at Antagelsen af den egentlige Omsætningsvirksomheds Former allerede har fæstnet sig tilstrækkelig til at retfærdiggøre deres Medtagelse. Da Virksomheden som Bogtrykker formentlig vil være at henføre enten til Fabriksdrift eller til Haandværk, er det uforment at nævne den særlig. Ligeegyldigt er det iøvrigt, om et Haandværk drives som en Forfærdigelse af Varer, der føres paa Lager (fungible Ting), eller som en Forfærdigelse efter Bestilling.

Endelig ere visse Forbrugere i det Store optagne i de Handlendes Klasse, nemlig de „der gør sig til Bedrift at overtage Udførelse af Bygnings- eller Anlægsarbejder eller at befordre Personer, Gods eller Meddelelser.“ Under dette Synspunkt maa ogsaa Medtagelsen af Forsikringsvirksomheden ses. For samtlige disse Personers Vedkommende ligger Berettigelsen til deres Medtagelse i det store Omfang, hvori de indgaa Køb „for deres Bedrift.“ Naar dog kun visse større Forbrugere ere medtagner, skyldes det Nødvendigheden af at give de Handlendes Begreb en tilstrækkelig Bestemthed. Det eneste naturlige Skæln-

mærke synes da at være det: om Forbruget foregaar i en Virksomhed, der ligger de andre i Paragrafen omhandlede Virksomheder nær og derfor paa Forhaand kan antages at maatte tilfredsstilles ved Indkøb, der gøres under lagttagelse af egentlige Handelsformer. Men dette gælder om de nævnte Entreprenør- og Transportvirksomheder — derunder Rederi og Spedition — saavel som om Forsikringsvirksomheders Indkøb af Værdipapirer o. lign. Lidet rimeligt vilde det ogsaa være, om disse Personer f. Eks. ikke skulde være underkastede den strengere Pligt til at svare Rente af Købesummen efter § 38, 1ste Stykke eller til at foretage Undersøgelse af det Leverede efter § 51.

Medens det efter det Anførte ved Bestemmelsen af Begrebet „Handlende“ er ligeegyldigt, om Virksomheden udøves af Enkeltmand eller Selskab, er paa den anden Side Aktieselskaber, Kommanditselskaber og andre Sammenslutninger af Personer til Fremme af økonomiske Formaal ikke uden videre at anse som „Handlende“ i Lovens Forstand, men kun for saa vidt de drive en af de af Paragrafen omfattede Virksomheder. Det samme er Tilfældet med Stat og Kommune.

§ 4 opstiller endelig en almindelig Undtagelse for den Bedrift i det Smaa, til hvis Udøvelse der ikke kræves en i egentlige Handelsformer ordnet Forretningsdrift. Under Hensyn til Indholdet af de for Handelskøbet særlige Bestemmelser er Berettigelsen til en Undtagelse af denne Art utvivlsom. Grænsen er dragen saaledes, at der for samtlige undtagne Virksomheders Vedkommende fordres, at den skal udøves „uden anden Medhjælp end Ægtefælle, Børn under 15 Aar og Hustyende“. Er Virksomheden en egentlig Handelsvirksomhed, stilles yderligere den Fordring, at dens Udøvelse ikke kræver særlig Adkomst, eller at Borgerskab dertil udstedes uden Betaling, en Bestemmelse, der har Hensyn til Næringslovens §§ 52 og 53. Herefter